

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De quinto gradu spiritualis profectus, qui est, maior Dei cognitio. Cap. XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

est, inquit Bellarminus: obedire tibi sine contradictione statui, & omni quodcumque portare decreui, & à fide, & à charitate tua non recedam. Hoc confert

1.4. inflit. cap. 4.

abnegatio iudicij. Ideo Cassianus ait: stultum res secundam apostoli sententiam, facias in hoc mundo, ut sis sapiens: nihil scilicet discernens, nihil diudicans, ex his que fuerint tibi imperata, sed cum omni simplicitate ac fide, obedientiam semper exhibeas, illud tantummodò sanctum, illud vtile, illud sapiens esse iudicans, quidquid tibi, vel lex Dei, vel senioris examen indixerit. Tali enim institutione fundatus, sub hac disciplina, poteris durare perpetuo, & de cenobio, nullis tentationibus inimici, nullis factionibus deuolueris. Imò multis Dei donis repleberis. Nam ut docuit Christus Dominus B. M. Magdalenam de Pazzis: Inter impedimenta donorum Spiritus sancti, non tantum sunt ea peccata, que Deum expellunt ex animà, sed & propria voluntas, & proprium iudicium eorum, qui modo suo volunt seruire Deo. Qui quidem desiderant Spiritum sanctum, sed eum desiderant eo modo, qui illis placet, & qui illis videtur, & sic se reddunt inhabiles, ad percipiendum eum, qui est, tamquam hamus quidam, quo Deus vult capere animam, ex se ad eò vitem.

205.

Cap. 10.

Claudem hoc caput, pio quodam sensu, ac lumine, quod habuit sanctæ memoriæ, P. Ludouicus de Ponte, in quibusdam Exercitijs spiritualibus, dum ea fecit, & quod scriptum reliquit, in quodam suo memoriali, citato in vitâ eius manuscriptâ: ex quo, pro abnegatione propriæ voluntatis & iudicij, apta peti possunt monita: Abnegationem perfectam cognoui, in magnâ vigilantia ad sentendum motus inordinatos animæ, & ad reprimendum statim, & castigandum nos pro illis. Sicut fortis miles, viso hoste eum aggreditur, & necat, & timorem incutit alii ne accedant: ita est genus pietatis in hac parte, secum esse crudelem.

Ha motuum inordinationes rediguntur ad quatuor.

Prima inordinatio est in cogitationibus, & imaginationibus de rebus noxiis, vel vanis, vel impertinentibus illo tempore, vel cum nimia sollicitudine.

Secunda est in affectionibus, & volitionibus rerum prohibitarum, ut sunt, affectus superbia, ira, inuidia, & alia: vel quoad modos prohibitos, ut est turbatio, vel inquietata propensio, ad concionandum, sciendum, & circa officium proprium.

Tertia est, in repugnantia erga opera virtutum, cum cupiditate annexa, circa illa: ut sunt opera, cultus diuini, obedientia, amoris proximorum.

Quarta est, libertas sensuum, in videndo, audiendo, loquendo, exequendo ad has res, ex curiositate, vel impetu, vel libertate, &c.

Quod si in his quatuor generibus inordinationum, me mortificabo, & nego, tollam impedimenta vniouis cum Deo, & perfecta familiaritatis cum illo, & potero dicere: Introduxit me Rex in cellam vinariam, & ordinavit me in charitatem. Hæc ille.

Atque ita etiam per examina, harum quatuor inordinationum, poterunt cognoscere qui

voluerint, an & quantum, in abnegatione sui profecerint.

CAPVT DECIMVMSEXTVM.

De quinto gradu spiritualis profectus, qui est maior Dei cognitio.

Quintus gradus est, maior Dei cognitio.

Signum profectus in eâ est, si quis agnitâ Dei excellentiâ, absolutâ & respectivâ, hoc est beneficiantiâ eius erga nos multiplici, nunc agnoscat meliùs turpitudinem peccati cuiusvis etiam leuissimi, quo Deus offenditur: obligationem quærendæ omnimodæ perfectionis, ob Dei gustum & gloriam: præsertim, quàm accuratè sint omnia peragenda, quæ spectant ad Dei tam excellentis cultum, & ad exequendam Superiorum, Viciorum Dei voluntatem, & quàm grati esse debeamus Deo, ob tot eius beneficia & immediatè ab eo, & mediis creaturis collata. Nam ut scribit S. Antonius Abbas ad Arsenoitas. Qui cognouerit Deum, agnoscat & dispensationes illius, quas efficit in proprijs creaturis: tum in earum, tum in nostrum commodum. Et alibi: Qui cognouerit Deum, hunc adorare debet, sicut oportet. Hæc enim omnia ad Deum referuntur, & eius meliùs colendi, ac præcepta perfectiùs exequendi studio, horum cognitio quærenda est. Scimus, inquit S. Ioannes, quoniam cognouimus eum, si mandata eius obseruamus: qui dicit se nosse eum, & mandata eius non custodit, mendax est, & veritas in eo non est. Tali cognitioni & scientiâ Dei, illud conuenit, quod scribit S. Bernardus. Scientia ista, in primo gradu, operatur penititudinem & dolorem: ut risum in luctum, cantum in planctum, gaudium in merorem conuertat: & incipiant tibi displicere, que vehementer antea placuerunt: & illa specialiter horreas, que specialiter appetebas. Sic enim scriptum est: Qui addit scientiam, addit & dolorem, ut veracis & sanctæ scientiæ, sit dolor subsequens, argumentum. In secundo verò gradu, operatur correctionem, ut iam non exhibeas membra tua, arma iniquitatis peccato: sed coercas gulam, iugules luxuriam, superbiam deprimas, & facias seruire corpus sanctitati, quod iniquitati antea seruierat. Penitudo enim, sine correctione non proderit, sicut Sapiens ait: Vnus edificans, & vnus destruens, quid prodest eis nisi labor: qui enim baptizatur à mortuo, & iterum tangit eum, nihil proficit lauatio eius. Sed quia hæc diutius haberi non possunt, nisi circa se multâ circumspectione, mens indefessa vigilet & attendat. In tertio gradu operatur sollicitudinem, ut iam sollicitus incipiat ambulare cum Deo suo, & ex omni parte scrutetur, ne vel leuissimâ re, tremenda illius Maris offensus aspectus. In penititudine accenditur, in correctione ardet, in sollicitudine lucet, ut interius & exterius renouetur. Denique per hanc maiorem cognitionem Dei, generosus redditur animus, ad

ad magna quæque, in Dei obsequio præstanda, à suis Superioribus imposita. Nam vt benè scripsit S. Teresa, in libro fundationum, iussu Patris Ripaldæ Societatis nostræ, eius Confessarij confcripto, quò quis Deum magis cognoscit, eò etiam illius opera, ei faciliora redduntur.

207. Omnia autem cognitione rerum credendum de Deo, vt est vnitas Diuinæ essentia, Trinitas personarum, processio Spiritus sancti à Patre & Filio, de quâ hic non agitur, vt nec de cognitione eius æternitatis, immanentis & similitum, quæ præsupponuntur, acquisita ex doctrinâ Catechismi: quatuor rerum potissimum cognitio, in tertio anno augenda ac perficienda est, & ab aliis extra Societatem, in eo statu in quo à Deo sunt collocati.

Primò, Diuinæ Maiestatis, seu excellentiæ, ex quâ oriatur timor eius, refrenans nos ab omni peccato: item summa reuerentia erga tantum Nomen, & summa diligentia in operibus ad Dei cultum spectantibus, vt est oratio, Missæ sacrificium, horæ canonicæ. Qui enim intimè cognoscit, infinitam Diuinæ Maiestatis excellentiam, non præparat se diligentius ad concionem, vel disputationem, quam ad meditationem: non festinat in horis canonicis dicendis, vel Missæ, vel Litanis, sicut non festinat, dum alloquitur Regem; & principalius attendit, ac feruentius, libentius quæ ad illas occupationes (quantum in ipso est) quæ naturâ suâ, Deo magis placent, & quæ sunt magis meritoria, quàm ad alias, quæ eum tantum in hac vitâ possunt reddere magis gloriosum & honoratum: vt est profectus in literis, & prudentia in rebus gerendis & similia.

Secundò, cognoscenda penitus, summa perfectio, & bonitas absoluta Dei, quæ eum reddit infinitè amabilem, ex quâ nascitur amor ingens Dei, tamquam omnia amabilia in se habentis, & quòd simus merum nihil, nobis ostendentis. Vnde benè dicebat B. Laurentius Iustinianus: Veram scientiam esse, scire hæc duo. DEVM esse omnia, & se nihil. Vbi autem est hæc cognitio, eam sequitur magnus amoris erga Deum affectus. Nâ de charit. vt ait S. Maximus: Quemadmodum solis lumen, sanum oculum ad se pertrahit, sic Dei cognitio, puram mentem, per charitatem, naturaliter (id est promptè) ad se illam allicit.

Tertiò, cognoscenda est melius, summa eius beneficentia, & liberalitas, quæ excitat immensum desiderium, merita accumulandi, & coronas gloriæ cælestis maximas, etiam cum summo incommodo nostro, & nostri humiliatione, cõgregandi.

Quartiò, cognoscenda est melius, summa eius sanctitas, quæ mouet vt sapiat status religiosus, per quem ei similiores reddimur, & vt conemur in omnibus rebus esse sancti, eiq; simillimi. Hæc sunt præcipua, quæ ex cognitione excellentiæ Dei absolutâ, & respectiua nascuntur.

Nam vt ait Clemens Alexandrinus, vt mors, est separatio animæ à corpore, ita cognitio Dei, est mortalis, abducens & separans animam à motibus & perturbationibus, & deducens ad vitam beneficentia, & bonarum operationum, vt tunc Deo liberè dicat: Vno sicut vs. Atque ita ibidem, Clemens Alexandrinus, cognitionem Dei ait esse, quæ hominem piûm ac religiosum efficiat, & ritè eum qui est verus Deus, colere, prout eus decet Maiestatem: & Dei cultus esse curam continuam, & perpetuam in Deo occupationem, per charitatem, quæ numquam intermittitur. Et addit, ille, qui cognitione Dei præditus est, solus est pius ac religiosus: qui pulchrè & citra vllam reprehensionem, in rebus humanis Deo seruit. In quem sensum S. Catharina Senensis, inter doctrinas dialogorum suorum, diuinitus reuelatas, dixit, post cognitionem diuinæ bonitatis, illic sequi amorem, cap. 1. qui diligendo, sequi conatur & se induere veritatem. Et alibi, Deus illi ait: ex hac notitiâ, hauries tibi curam, & necessaria. Tunc in cognitione mee bonitatis, in se succenditur anima, cum ineffabili dilectione, propter quam in iugi penæ commoratur, non quidem in afflictiua & quæ excitet animam, sed quæ eam impinguet. Nam quia veritatem meam agnouit, & propriam culpam suam, & ingratitude ac cecitatem proximam, habet penam intolerabilem; & idè dolet, quia me amat. Nam si me non amaret, non doleat. Vnde subito, postquam ea & serui mei agnosceris, modo dicto, veritatem meam, oportebit vos sustinere vsque ad mortem, multas tribulationes & iniurias, & impropria in dictis, & in factis, pro gloria & laude nominis mei: & sic faciendo, satisfies pro culpis tuis, & aliorum seruorum meorum, penis ex charitate pro me toleratis, iuxta dispositionem eorum. His similia dicuntur & cap. 5. Deinde cap. 7. sic Deus Pater loquitur de utilitate cognitionis suæ bonitatis: Cognitâ meâ bonitate, seruentur amat illam, sine medio & cum medio: sine medio sui, & sua propria utilitatis: amat verd cum medio, scilicet virtutis, quam virtutem concepit per amorem meum: quia videt, quòd alio modo non esset mihi gratus & acceptus, nisi concepisset odium peccati & amorem virtutis. Quæ postquam concepit per amoris affectum, subito parit illum proximo suo: quia aliter non esset verum, quòd conceperit in se, sed sicut in veritate me amat, ita in veritate facit utilitatem proximo suo: nec aliter fieri potest: nam amor mei, & amor proximi sunt vna res: & quantum anima me amat, tantum amat illum: quia amor erga illum exit à me. Hoc est illud medium, quòd ego vobis posui, vt exerceatis & probetis virtutem in vobis. Cum enim utilitatem mihi præstare non valeatis, debetis illam facere proximo. Hoc manifestat, quòd vos me habeatis per gratiam in animâ vestrâ. Quocirca mirum non est, quòd B. V. MARIA inter media, per quæ eam Deus cõseruauit, vt nec in tenerâ ætate peccato consentiret, hoc quoque recenseat, quòd serui sciendi Deum, perseuerauerit cum eâ. Tantam vim habuit, hic diuinæ gratiæ effectus, Et Mercurius Trimegistus, pietatem aiebat esse: Dei cognitionem: & Saluianus: Religio, est scientia Dei. Et quod omnibus

208.
1. 7. Seco. 1.
c. 4. & 6.

cap. 1.
cap. 4.

l. 6. reuel.
S. Brigit.
cap. 56.

l. 2. ad
Eccl. Ca-
tho.

Cap. 3.
pag 319.

c. 9. vitæ.

Cent. 1.
de charit.
n. 32.

bus maius est, Spiritus sanctus per Isaiam ait: *Diuitia salutis, sapientia & scientia*: scilicet cognitio Dei; de hac enim, vt & de timore, S. Propheta ibi agit, eod quodd, vt bene dicit Abbas Charemon apud Cassianum: *Diuitia salutis nostrae, in verâ sapientia & scientia Dei consistunt*. S. Hieronymus: *notitia, inquit, vnius Dei, omnium virtutum possessio est*: scilicet causaliter, vt loquuntur Philosophi, eo modo, quo paulo ante explicui. Hoc paucis verbis explicauit acutè S. Ambrosius: *Sex ciuitatum refugia sunt, ita vt prima ciuitas, sit cognitio Verbi, & statim addens eius effectum, subdit: & ad imaginem eius forma viuendi. Quicumque fuerit eam cognitionem ingressus, tutus à penâ est, secundam quod & Dominus ait: Iam vos mundi estis, propter sermonem, quem locutus sum vobis. Hac est autem vita aeterna, vt cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti Iesum Christum. Hec est igitur ciuitas, velut metropolis, cui adiacent aliae quinque ciuitates Leuitarum. Quas etiam, per cognitionem rerum ad Deum spectantium, mysticè statim explicans, ait: *Secunda ciuitas, est consideratio Diuina operationis, quâ creatus est mundus, quantum ex his bonis, quae sunt in constitutione istius creaturae, bonum illud summum atque aeternum comprehenditur. Etenim si parentes, quia nos genuerunt, amamus; quanto magis diligere debemus, creatorem parentum, auctoremq; nostrum? bona igitur & haec ciuitas ad refugium. Quia edificatoris sui testatur gratiam, & affectum nostrum excitat, vt eius simus cupidores, qui tantam nobis fabrica videatur contulisse pulchritudinem. Tertia ciuitas, est contemplatio potestatis regiae, & Maiestatis aeternae, vt subiciamur regi, si non deserimus tamquam parenti: metu enim praesidentis, plerumq; sit obediens potestati, qui est saluti ingratum. Quarta ciuitas, propitiationis Diuinae intuitus. Quinta ciuitas, legis diuinae contemplatio, quae praecipit, quid faciendum sit. Sexta ciuitas, portio legis quae praescribit, quid non faciendum sit, quibus charitas, integritas, humilitas vacillauerit, propria habeant refugia, & sperent, Dominum sibi reconciliare posse, si veniam petant (in quarta ciuitate) sperent se posse corrigi, si praeccepta sequantur caelestium testamentorum, quibus aut informamur ad innocentiam (quod fit in quinta ciuitate) aut reuocamur à culpâ (quod est proprium sextae ciuitatis.) Haec igitur (scilicet tres vltimae) intra Iordanem ciuitates sequenda sunt, vt propitiemus nobis Deum, sequamur quae iubet, & vitemus quae prohibet.**

Et quod maius est, ob has vtilitates, maioris cognitionis Dei, Apostolus eam commendat verbis amplissimis. *Non cessamus pro vobis, orantes, & postulantes, vt adimpleamini agnitione voluntatis eius in omni sapientia & intellectu spirituali. Cui vt ambuletis digne, Deo per omnia placentes, in omni opere bono fructificantes, & crescentes in scientia Dei, in omni virtute confortati. Et, Flecto genua mea, ad Patrem Domini nostri Iesu Christi, vt det vobis, &c. scire etiam supereminentem scientiam charitatem Christi, vt impleamini in omnem plenitudinem Dei.*

Hæc Dei cognitio acquiritur, attentâ & profundâ meditatione quotidiana, colloctione verè spirituali, & lectione librorum spiritualium, affectui seruientium. Per hæc enim experientia docet, viuo quodammodo, & intimè cognosci.

Primo, Deum fore indicem nostrum rigidissimum, ex quâ cognitione nascitur, fuga peccatorum, & satisfactio pro peccatis commissis, ac proinde patientia in aduersis, per quam, omnium maximè, Deo satisfito pro peccatis, & per quam, acquiritur, vt homo quietissimè viuatur in Religione, & alibi.

Secundò, cognoscitur Dei erga nos beneficentia, orta ex eius infinitâ & absolutâ bonitate, ex quâ cognitio, oritur amor eius, & liberalitas erga eum declarabitur, indefessis laboribus, promptè & feruenter susceptis, tum impositis à Superioribus, tum sponte eum Superiorum approbatione electis.

Tertio, cognoscitur infinita excellentia perfectionum omnium infinitarum Dei, vnde proficiscitur, summa erga eum reuerentia, & cultus, ac feruor Seraphicus, ab omni natio liber, in actibus religionis, vt sunt, oratio, sacrificium, horarum canonicarum recitatio. Præterea ex hac cognitione infinitæ excellentiæ Dei, proficiscitur, purissima intentio in omnibus actionibus nostris, vt nil dicamus, nil faciamus, nisi purè propter solum Deum, excludendo à fine nostrarum actionum, & verborum, non tantum res malas (vti sunt vanitas, inordinatus appetitus laudis, bonæ opinionis, bonæ famæ, fauorum humanorum, promotionum ad honorifica) sed etiam res bonas, quæ aliâ expecti & queri possunt; (vti sunt, profectus in virtutibus, præmium caeleste.) Tanta est enim Dei excellentia, vt quamuis non esset cælum, nec vlla remuneratio diuina pro rectè factis, deberemus omnia facere propter solam infinitam Dei Maiestatem. Et hoc solum esset nobis instar sufficientis, imò nimis magni præmij. Nam vt scribit S. Dorotheus, nequaquam timore penæ, aut præmij cupiditate, viri sancti, voluntatem Dei faciunt, sed solo amore & beneuolentiâ.

Ex eadem cognitione Diuinæ Excellentiae oritur, insatiabile desiderium proficendi in virtutibus. Cum enim iusti, proficendo in virtutibus, simul crescant in gratiâ sanctificante, & per hanc, ac cum hac fiant magis participes, seu, vt loquitur S. Petrus, *diuine consortes natura*, plus, vt ita loquar, de Deo ipso participant, ij, qui plus in virtutibus proficiunt, vt ex SS. Patribus bene & Theologicè probant inter alios nostri PP. Suárez, Vasquez, Lessius, & Cornelius à Lapide. Et hanc ob causam S. Dionysius Areopagita, proficientes in virtute, appellat, *Deiformes*, & S. Gregorius Nazianzenus, *desicantes se*; & S. Anastasius Synaita Patriarcha Antiochenus, tales ait fieri, quodammodo veluti Christos in diuinitate

CAPVT DECIMVMSEPTIMVM.

De sexto gradu profectus spiritualis, scilicet maiore Dei amore.

Sextus gradus est, Maior Dei amor.

AMoris diuini conditiones, effectus, & actus, & signa variis modis explicantur à Sanctis, quos in Opusculo, quod molior de actibus virtutum, explicabo: hic tamen aliqua commemorabo. Inprimis certissimum profectus in amore Dei signum est, si quis pro Deo, infatigabiliter sese impendat laboribus, à Superioribus suis, sibi præscriptis vel commendatis: quia vt scribit S. Gregorius: *signum amoris, non est in affectione animi, sed in studio bonæ operationis. Vnde & in Euangelio præmissit Dominus dicens: Qui habet mandata mea, & facit ea, hic est qui me diligit.* Hinc S. Bernardus excitans sororem, ad ostensionem veri erga Deum amoris, sic ei scripsit: *Rogo, vt amorem Christi, ostendas sociabus tuis, non solum verbis, sed & operibus bonis. Tunc verè Deum diligis, si pro amore illius bona, que potes operaris. Vnaquæque anima sancta, debet in se monstrare amorem Dei, & verbis sanctis & actionibus. Vnde in Canticis Canticorum, Sponsus, scilicet Christus, sponsam, id est, animam sanctam ornat dicens: Pone me vt signaculum super cor tuum, & super brachium tuum. In corde sunt cogitationes, in brachio operationes. Ergo, super cor & super brachium sponsa, dilectus in signaculum ponitur, quia in sancta anima, quantum ab eâ diligitur, & voluntate & actione designatur: quia amor Dei nunquam est otiosus. Si verè est amor, magna operatur; si verò non operatur, amor non est. Si verè Deum diligis, nullâ horè otiosa eris.*

Præterea signum profectus est, si quis Deo, ex amore eius, det id quod sibi est maximè charum. Cum enim S. Pater N. Ignatius, in contemplatione de amore, amorem dicat consistere in mutua facultatum, rerum & operum communicatione, puta scientia, diuitiarum, honoris & boni cuiusque, & ab operibus magis quàm à verbis pendere: & commune prouerbum sit, amicorum omnia esse communia: illudque etiam animæ Deum diligenti conueniat, iudicio S. Bernardi, ille se profecisse in amore Dei cognosceret, si paratus ex tertio anno exeat: ad Deo dandum, si non omnia, saltem id, quod maximè habet charum, siue non quærendo, nec optando, quod maximè desiderat amor eius proprius: siue acceptando, quicquid ipsi fuerit impositum à Superioribus, si id Superioribus visum fuerit, quoniam vt Christus docuit S. Brigitam: *perfecta charitas illa est ad Deum, quando homo, sibi de se nihil relinquit, sed ad omnem virtutem ac perfectionem se dilatat.* Non explico hoc exemplo villo, quilibet se introspeciat, inueniet enim, quo, si velit, suum erga Deum

Zzz 2 amo

7 hexa. S. Basil. h. 10. hexam. S. Ambr. de dign. eond. hu. c. 1. & 3. S. Hier. in cap. 23. Ezech. S. Chrysost. h. 9. in Gen. S. Damas. l. 2. de fide c. 12. S. Bern. ser. 1. de Annunt.

tate simul & humanitate. Cum enim Dei Excellentia infinita sit, & per profectum in virtutibus iusti Deo similes fiant, vt sancti Patres docent, tum aliàs, tum illa verba explicant Gen. 1. 26. *Facimus hominem ad imaginem & similitudinem nostram;* magnis passibus in cursu & profectu virtutum progrediendum est, vt quàm proximè accedamus ad Diuinam Excellentiam, cuius quàm simillimi, eius gratiæ beneficio redamur.

Ex eadem Diuinæ Excellentie infinitæ cognitione nascitur, indefessus amor crucis & illimitatum desiderium tolerandi quasi aduersitates & iniurias ac persecutiones, amor nostro proprio displicentes: & summa patientia ac mutum proflus silentium in illis, & maiorum ac maiorum desiderium. Cum enim Deus infinitus sit, quidquid pro eius amore hic pati possumus, est instar puncti mathematici respectu molis infinitæ. Ideò viri Dei, viua cognitione Diuinæ Excellentie imbuti, quidquid pro Deo faciunt & patiuntur, tamquam nihilum & inane reputant, comparando cum infinita Excellentia & Maiestate Dei: præsertim cum ille nostrâ humanitate assumptâ, tam multa, nostri causâ, fecerit bona & passus sit indigna & iniuriosa: & vt ait Apostolus, *semetipsum exinanierit.*

Quarid, cognoscitur eius beatitudo, in cælis præparata, vt sit obiectum nostrum; vnde sequitur, contemptus omnium terrenorum, quæ amor proprius appetit, & multiplicatio meritorum, ad propagandam quàm maximè gloriam Dei, per actus heroicis, ac feruentis, & nunquam deficientes, sed semper crescentes, in omnimoda perfectione possibili, iuxta illud dictum S. Gregorij Nazianzeni: *nullum ascensus & Desificationis modum agnoscunt, scilicet perfectionis studiosi.* Ideò profectus in Dei practica cognitione, qualem descripsi, est maximum remedium ad perfectionem, & eius defectus est causa omnium imperfectionum & peccatorum. Ideò mirum non est, audiri solita à S. P. Ignatio dicente, (dum primo anno post suam conuersionem, in domo Ioannis Pasqualis, Barcinone ad Deum orans noctu, attolleretur in altum, splendoribus vndique circumfusus diuinis) hæc verba: *O Deus meus! Domine mihi amor cordis mei! si homines te nossent, nunquam te offenderent, sed amarent!* vt in Processu Minorcessano & Barcinonensi, plures testes iurati testantur. Cum autem solitudo tertij anni, multum conferat, ad hanc practicam Dei cognitionem maiore, vtendum est hac commoditate, quam Patribus Societas præbet. Quod enim S. Basilii libro de Laude vitæ solitariæ scriptum reliquit, etiâ huic tertij anni secessu valde conuenit. *Est enim vita hæc, celestis doctrinae schola, diuinarum artium disciplina: illic Deus totum est, quod discitur.*

Orat. 1. in Jul.

ser. 4.

ser. 6.

ser. 1. in Julian.

210.

1. 2. in r. Reg. 4. 10. 16. 21.

ser. 31. de modo bene viuendi.

4 heb. Exerc.

ser. 7. in Cant.

extra. 10. uel. c. 34.